

PREZES URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W BYDGOSZCZY

85-097 Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 34
Tel. (0-52) 345-56-44, Fax (0-52) 345-56-17, Tel. Centrala (0-52) 3254-100
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dn. 31.12.2001 r.

Znak: RBG-500-S-03/01/AB/268

Decyzja nr RBG 53/2001

- I. Na podstawie art. 104 KPA oraz art. 10 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym, bądź Prezesem Urzędu), po rozpatrzeniu z urzędu sprawy stosowania przez Zakład Energetyczny Toruń S.A. z siedzibą w Toruniu (uczestnik) zawyżonych stawek opłat za przyłączenie do sieci elektroenergetycznej,

uznaje się za ograniczającą konkurencję i stwierdza się zaniechanie stosowania przez Zakład Energetyczny Toruń S.A. z siedzibą w Toruniu praktyki polegającej na obciążaniu odbiorców energii elektrycznej na terenie Gminy Miasta Włocławek – w okresie od 9 sierpnia 2000 r. do 1 kwietnia 2001 r. – kosztami przyłączenia do sieci elektroenergetycznej w wysokości przewyższającej $\frac{1}{4}$ rzeczywistych kosztów przyłączenia, o których mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U. z 2001 r. Nr 1, poz. 7) dzięki zróżnicowaniu stawek opłat za przyłączenie od sieci elektroenergetycznej, w zależności od tego, czy gmina – na terenie której położony jest obiekt przyłączany do sieci – posiada opracowany projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe.

- II. Na podstawie art. 104 KPA oraz art. 101 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 104 i art. 115 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1319) w imieniu Prezesa Urzędu nakłada się na Zakład Energetyczny Toruń S.A. w Toruniu karę pieniężną w wysokości 192.720 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące siedemset dwadzieścia złotych) stanowiącej równowartość 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) euro płatną do Budżetu Państwa.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 26.01.2001 r. Urząd Gminy Miasta Włocławek zwrócił się z prośbą o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie stosowania przez Zakład Energetyczny Toruń S.A. w Toruniu (uczestnik) podwójnych stawek za przyłączenie od sieci energetycznej w zależności od tego, czy gmina posiada opracowane założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe (projekt założeń).

Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego stwierdzono, iż uczestnik stosuje zarzucaną mu praktykę i uzasadnia ją brakiem opracowania przez Gminę projektu założeń, dało podstawy do wszczęcia z dniem 18.05.2001 r. z urzędu postępowania antymonopolowego na podstawie art. 85 w związku z art. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1319 – cyt. dalej jako ustawa).

W trakcie prowadzonego postępowania uczestnik konsekwentnie podtrzymywał swoje stanowisko (vide: pismo z dnia 26.02.2001 r.), zgodnie z którym art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348) nakładający na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej obowiązek zapewniania realizacji i finansowania budowy i rozbudowy sieci uzależnia stosowanie się do określonej nim zasady dopiero o ile zgodnie z art. 19 tejże ustawy gmina opracowała założenia do planu zaopatrzenia. W tym miejscu uczestnik odwołał się do literalnego brzmienia przepisów i z tego wywodził swoje prawo do ustalania stawek opłat za przyłączenie w wysokości odbiegającej od ustalonej w taryfie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 9.08.2000 r. do 1.04.2001 r. uczestnik stosował dwie zasady ustalania opłat za przyłączenie:

1. w gminach, które opracowały projekt założeń odbiorcy wnosili opłaty w wysokości określonej taryfą, tj. $\frac{1}{4}$ rzeczywistych kosztów przyłączenia;
2. jeśli gmina nie posiadała projektu założeń, to wysokość opłaty za przyłączenie ustalana była arbitralnie w wysokości 50% opłaty w części za przyłącze i 10% opłaty w części za rozwój sieci wynikających z taryfy obowiązującej w okresie od 3.03.1999 r. do 8.08.2000 r.

Uczestnikowi znana była treść wyroku Sądu Antymonopolowego z dnia 10.01.2001 r. sygn. akt XVII Am 51-58/00, w którym tenże wyraził pogląd, iż zaniechania gminy w zakresie uchwalania założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe mogą być podstawą ewentualnych roszczeń przedsiębiorstw energetycznych z tytułu poniesionych szkód, jednak nie rzutują one na zasady pokrywania kosztów rozbudowy sieci.

Gmina Miasto Włocławek posiada uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Włocławka zatwierdzony Uchwałą Nr XXVI/132/88 MRN we Włocławku z dnia 20.05.1988 r. z późniejszymi zmianami oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego zatwierdzone Uchwałą Nr 10/XIX/200 Rady Miasta Włocławka. Posiada również opracowany – na dzień wydania decyzji – „Projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe miasta Włocławek”. Wg telefonicznie uzyskanej informacji od pracownika Urzędu Miasta Włocławka Wydziału Gospodarki Miejskiej począwszy od października 2001 r. uczestnik ma możliwość wglądu do projektu.

Umowa o przyłączenie do sieci energetycznej z dnia 25.09.2000 r. zawarta przez uczestnika ze Spółdzielnią Budowy Domów „Własny Dom” we Włocławku stanowi, iż wysokość opłaty za przyłączenie wynosi 22.215 zł. Gdyby Spółdzielnia skorzystała z ryczału w wysokości $\frac{1}{4}$ średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących do przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie, poniosłaby opłatę w wysokości 10.772,70 zł. Osiedle „Przy parku” realizowane przez Spółdzielnię jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i położone jest na terenach przeznaczonych pod „zabudowę mieszkaniową o wyższej intensywności” i „zabudowę mieszkaniową”.

Uczestnik w okresie od 1.08.2000 r. do 1.04.2001 r. wydał 251 osobom na terenie Gminy Miasta Włocławek umowy przyłączeniowe na warunkach niekorzystnych określonych powyżej w pkt 1. 183 osoby podpisały tak sformułowane umowy.

Począwszy od 1.04.2001 r. uczestnik proponuje wszystkim odbiorcom – ubiegającym się o przyłączenie – stawki opłat skalkulowane na podstawie jednej czwartej średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących przyłączeniu podmiotów ubiegających się o przyłączenie, określonych w planie rozwoju – na podstawie uchwały nr 12/4/2001 r. z dnia 19.03.2001 r. Zarządu Zakładu Energetycznego Toruń S.A.

Uczestnik zawarł w dniu 30.04.2001 r. umowę o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej z Przedsiębiorstwem Budowlanym „BUDIZOL” z siedzibą we Włocławku. Wysokość opłaty za przyłączenie obliczona została wg stawek ryczałtowych ($\frac{1}{4}$ rzeczywistych kosztów przyłączenia) na kwotę 15.640 zł, pomimo braku opracowania przez Gminę Miasto Włocławek projektu założeń. We wcześniejszym okresie podmioty prowadziły korespondencję, z której wynika jednoznacznie, iż zamiarem uczestnika było obciążenie odbiorcy opłatą za przyłączenie w wysokości 35,545,20 zł, a uzasadnieniem dla tej kwoty był fakt nie opracowania przez Gminę Miasto Włocławek projektu założeń. Budynki wchodzące w zakres inwestycji Przedsiębiorstwa są zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i zrealizowane zostały na terenie przeznaczonym pod „budownictwo mieszkaniowe o niskiej intensywności”.

Prezes Urzędu zważył co następuje:

Wszczęcie postępowania z urzędu i dalsze jego prowadzenia zakończone wydaniem decyzji uzasadnione jest faktem naruszenia przez uczestnika interesu publicznego, na straży którego zgodnie z ustawą stoi Prezes Urzędu. Interes publiczny w rozpatrzeniu niniejszej sprawy ustalony został poprzez przyjęcie, iż niedopuszczalne działanie uczestnika dotknęło szerokiego kręgu podmiotów:

1. Spółdzielni Budowy Domów „Własny Dom” we Włocławku;
2. 251 osób fizycznych, które w okresie od 1.08.2000 r. do 1.04.2001 r. wystąpiły do uczestnika z wnioskiem o przyłączenie i którym uczestnik wydał umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej zawierające niekorzystne warunki w zakresie finansowania przyłączenia. Spośród nich 183 osoby zawarły umowę na warunkach niekorzystnych ponosząc tym samym wymierną stratę finansową. Co do pozostałych osób uzasadniony jest wniosek, iż doznały one uszczerbku na chronionym interesie wskutek opóźnień prowadzonych inwestycji będących skutkiem braku akceptacji dla propozycji uczestnika.

Istotnym dla rozstrzygnięcia o istnieniu interesu publicznego w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy jest ustalenie, iż dotyczy on z góry nieokreślonej liczby osób. Organ antymonopolowy stwierdził, iż uczestnik stosował zakwestionowaną w sentencji niniejszej decyzji zasadę wobec wszystkich bez wyjątku podmiotów pragnących zawrzeć w okresie od 1.08.2000 r. do 1.04.2001 r. umowę o przyłączenie budynków położonych na terenie Gminy

Miasta Włocławek. W tej sytuacji każda osoba, która wystąpiłaby w tym okresie z wnioskiem o przyłączenie zostałaaby dotknięta praktyką uczestnika. Przesądza to jednoznacznie o naruszeniu przez uczestnika interesu nie tylko jednostki, czy też grupy, lecz ogółu.

Działanie uczestnika miało również szerszy skutek, gdyż zawyżona opłata za przyłączenie stanowiąc koszt dla przedsiębiorców budowlanych (Spółdzielnia Budowy Domów „Własny Dom” we Włocławku) wpływała na wzrost ceny 1 m² lokali i była przenoszona na ich nabywców, a ponadto wpływała na ograniczenie konkurencyjności inwestycji prowadzonych na terenie Miasta Włocławka.

Zakład Energetyczny Toruń S.A. w Toruniu zajmuje niekwestionowaną pozycję monopolisty (monopol naturalny) na wyodrębnionym w niniejszej sprawie rynku dostaw (przesył i dystrybucja) energii elektrycznej, wykonując na terenie Gminy Miasta Włocławek działalność statutową za pomocą jednostki organizacyjnej Rejonu Energetycznego Włocławek. Tym samym spełniona jest ustawowa przesłanka prowadzenia postępowania antymonopolowego określona w art. 4 pkt. 9 ustawy.

Orzekając w niniejszej sprawie Prezes Urzędu miał na uwadze utrwaloną linię orzeczniczą Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego, który m.in. w wyroku z dnia 10.01.2001 r. wydanym w sprawie sygn. akt: XVII Ame 52/00 jak również w wyroku z dnia 23.04.2001 r. wydanym w sprawie sygn. akt: XVII Ame 44/00 dokonał interpretacji przepisów prawa energetycznego w sposób poddający ochronie interes przyszłych odbiorców.

Zdaniem Sądu – do czego przychyła się Prezes Urzędu – treść art. 7 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne stanowiącego, iż przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła są obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączy podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach, o których mowa w art. 9 i art. 46 oraz w założeniach, o których mowa w art. 19, wcale nie przesądza o braku obowiązku pobierania opłat za przyłączenie w wysokości, którą kalkuluje się na podstawie jednej czwartej średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących do przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie, określonych w planie rozwoju, o którym mowa w art. 16 tejże ustawy (art. 7 ust. 5 ustawy Prawo energetyczne w kształcie sprzed nowelizacji, a obecnie § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną Dz.U. z 2001 r. Nr 1, poz. 7).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 23.04.2001 r. Sąd zgodził się ze stanowiskiem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż nie opracowanie założeń nie może powodować negatywnych skutków dla odbiorcy w sytuacji, gdy w świetle treści art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa energetycznego gmina zobowiązana jest planować i organizować zaopatrzenie m.in. w energię elektryczną na swoim obszarze, zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa i miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego albo ustaleniami zawartymi w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Wnioskiem Sądu jest, że założenia do gminnego planu zaopatrzenia muszą być zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Nie sposób temu zaprzeczyć. Ponadto Sąd podkreślił, że również plany rozwoju przedsiębiorstw energetycznych w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną muszą uwzględniać miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo kierunki rozwoju gminy określone przez nią w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego o czym przesądza treść art. 16 ust. 1 Prawa energetycznego. Oznacza to, iż do czasu przyjęcia

założeń przedsiębiorstwo energetyczne nie może decydować o rozliczeniu kosztów przyłączenia do sieci poprzez naliczenie przyszłemu odbiorcy opłaty za przyłączenie w oparciu o kryterium opłacalności inwestycji. Tym samym przepisy art. 7 ust. 4 w związku z art. 16 ust. 1 i art. 18 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego nakazują – nie wprost, lecz pośrednio – uwzględnianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego o ile brak jest w konkretnej gminie projektu założeń do planu zaopatrzenia w energię i jest to interpretacja w pełni odpowiadająca zapisom i duchowi ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy zauważyć, iż Plany rozwoju uczestnika w zakresie przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej na lata 2000-2002 (Plan z czerwca 2000 i dostosowanie Planu do ustawy Prawo energetyczne z marca 2001 r.) przedłożone przez uczestnika do akt sprawy stanowią w m.in., że:

1. „Przy opracowaniu Planu wykorzystano:... Plany zagospodarowania przestrzennego gmin,... Podpisane porozumienia z Władzami Gmin w sprawie ujęcia do planów ZE Toruń S.A. inwestycji związanych z przyłączeniem odbiorców, w oparciu o plany zagospodarowania przestrzennego”.
2. „Plany rozwoju uwzględniają kierunki rozwoju gmin określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy, gminne założenia do planów zaopatrzenia w energię... oraz miejscowe plany zaopatrzenia w ciepło”.

Co więcej treść przepisu art. 7 ust. 4 Prawa energetycznego w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26.05.2000 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 2000 r. Nr 48, poz. 555) uzależniała obowiązek przedsiębiorstw energetycznych zapewnienia realizacji i finansowania budowy sieci, w tym przyłączy od uwzględnienia ich w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wobec tego podnoszony przez uczestnika w trakcie postępowania argument, iż miejscowy plan nie pozwala na określenie potrzeb energetycznych odbiorców i nie może być w związku z tym podstawą do stosowania stawek ryczałtowych nie może być uwzględniony skoro we wcześniejszym okresie (przed nowelizacją) stanowił zasadę i był powszechnie uwzględniany. W toku postępowania Prezes Urzędu otrzymał od Gminy Miasta Włocławek wyjaśnienia, zgodnie z którymi inwestycje Spółdzielni Budowy Domów „Własny Dom” – położona przy ul. Jasnej we Włocławku – oraz Przedsiębiorstwa Budowlanego „Budizol” we Włocławku są zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i mieszczą się na terenie przeznaczonym pod budownictwo mieszkaniowe. Tak więc bez wątplenia winny być ujęte przez uczestnika w jego własnym planie rozwoju, a koszt przyłączenia budynków winien być poniesiony w $\frac{3}{4}$ przez uczestnika.

Powoływanie się wyłącznie na literalne brzmienie (vide: pismo uczestnika z dnia 10.09.2001 r.) przepisów prawa energetycznego i twierdzenie, iż przedsiębiorca nie może ponosić konsekwencji błędnego zapisu intencji ustawodawcy oznacza, przy uwzględnieniu doświadczenie zawodowego uczestnika, że miał on świadomość wadliwości tego przepisu i negatywnych skutków, jakie przy literalnym stosowaniu niesie on dla przyszłych odbiorców występujących o przyłączenie. W takiej sytuacji jedynym nasuwającym się wnioskiem jest to, iż postanowił wykorzystać „błędny zapis” dla osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści kosztem odbiorców, którzy – co podkreślił Sąd Antymonopolowy w uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku z dnia 10.01.2001 r. – nie mogą być obarczeni obowiązkiem pokrycia kosztów budowy sieci jedynie w wyniku zaniechania gminy w zakresie uchwalenia założeń do planu zaopatrzenia. Odbiorca nie ma możliwości dokonania oceny czy plan zagospodarowania przestrzennego, jak i założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe są dostatecznie szczegółowe aby przedsiębiorstwo mogło sporządzić na tej podstawie własny plan, o którym mowa w art. 16 ustawy Prawo energetyczne. Jest to argument o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności uczestnika, gdyż przesądza o tym, iż nie uchwalenie przez gminę założeń nie rzutuje na zasady pokrywania kosztów

rozbudowy sieci, a ponadto, że nie ma w tej kwestii znaczenia również szczegółowość miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W powoływanym wyroku Sąd wskazywał, iż w stanie faktycznym analogicznym do rozpatrywanego w niniejszym postępowaniu przedsiębiorstwu energetycznemu służą ewentualne roszczenia wobec gmin z tytułu poniesionych szkód. Przyjęcie, iż drogą służącą zabezpieczeniu interesów uczestnika była droga postępowania sądowego uzasadnia konkluzję, iż skutkiem jej zaniechania przez uczestnika było niedopuszczalne naruszenie interesów odbiorców. Postępowanie uczestnika, który zrezygnował z przysługujących mu roszczeń i poprzestał na wygodniejszym dla siebie – zapobiegł kosztownemu i czasochłonnemu postępowaniu sądowemu – przerzuceniu konsekwencji nowelizacji ustawy Prawo energetyczne na przyszłych odbiorców, a tym samym zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy nadużył pozycji dominującej na rynku właściwym, jest uzasadnieniem dla wydania decyzji o stwierdzeniu praktyki za ograniczającą konkurencję.

W toku postępowania administracyjnego, począwszy od dnia 1.04.2001 r. uczestnik zaprzestał stosowania praktyki uznanej za niedopuszczalną i traktując równo wszystkich odbiorców proponuje im stawki opłat skalkulowane na podstawie jednej czwartej średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących przyłączeniu podmiotów ubiegających się o przyłączenie, określonych w planie rozwoju – zgodnie z obowiązującą taryfą. Wobec tego zasadnym było uznanie, iż jego zachowanie rynkowe przestało naruszać zakaz określony w art. 8 ust. 1 ustawy i stwierdzenie w sentencji decyzji zaniechania stosowania określonej w niej praktyki.

W odpowiedzi na pytanie Prezesa Urzędu uczestnik określił (pismo z dnia 10.09.2001 r.) łączną kwotę korzyści – różnicę pomiędzy wpływami za opłaty przyłączeniowe wynikającą z pobierania opłat w wysokości wyższej aniżeli $\frac{1}{4}$ średniorocznych nakładów inwestycyjnych na budowę odcinków sieci służących przyłączeniu – uzyskanych na skutek praktyki uznanej za ograniczającej konkurencję w wysokości 1.921.542,00 zł. Z informacji udzielonych przez uczestnika wynika, iż różnica ta w przypadku Spółdzielni Budowy Domów „Własny Dom” wyniosła 11.442,40 zł (22.215,00 – 10.772,70), natomiast w przypadku Przedsiębiorstwa Budowlanego „Budizol” reakcja organu antymonopolowego zapobiegła poniesieniu przez tego przedsiębiorcę straty w wysokości 19.905,20 zł (35.545,20 – 15.640).

Rokiem rozliczeniowym uczestnika jest rok kalendarzowy i zgodnie z przedstawionym przez niego rachunkiem zysków i strat za rok 2000 – jest to rok rozliczeniowy poprzedzający rok nałożenia kary – uczestnik uzyskał w nim przychód w wysokości 608.722.958,07 zł. Tak więc górną granicą braną pod uwagę przy nałożeniu kary pieniężnej (pkt II decyzji) było zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 1 ustawy 10% z tej kwoty, czyli suma 60.872.295,81 zł, jednak z ograniczeniem do 5.000.000 euro, a więc 19.272.000 zł. Mając na uwadze z jednej strony ciężar gatunkowy zachowania uczestnika opisanego powyżej (okres trwania praktyki – blisko siedem miesięcy, stopień naruszenia ustawy – art. 8 ust. 1) i inne okoliczności, takie jak: stopień uciążliwości dla odbiorców energii elektrycznej, świadomość uczestnika co do działania wbrew intencjom ustawodawcy i sądowej wykładni ustawy Prawo energetyczne oraz przede wszystkim łączną kwotę finansowych korzyści jakie uczestnik osiągnął w wyniku kwestionowanego postępowania, a z drugiej strony fakt, iż zaniechał on praktyki, uzasadnionym było nałożenie kary pieniężnej w wysokości 192.720 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące siedemset dwadzieścia złotych) stanowiącej równoważność 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) euro. Kwota ta konsumuje jedynie w niewielkiej części korzyść majątkową uzyskaną przez uczestnika z tytułu stwierdzonej praktyki i stanowi jedynie niewielki procent z maksymalnej, ustawowo dopuszczalnej kwoty kary, jednak o ustaleniu jej na takim, niższym poziomie przesądził fakt zaprzestania stosowania praktyki jeszcze przed

wszczęciem sformalizowanego postępowania antymonopolowego oraz obawa przed ostatecznym przerzuceniem ewentualnej straty Zakładu poniesionej w związku z nałożeniem kary w maksymalnej wysokości na odbiorców dostarczanej przez niego energii elektrycznej.

Przy przeliczaniu na złote, zgodnie z art. 115 ustawy przyjęto wartość euro według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary, tj. w dniu 31.12.2000 r. Zgodnie z tym przyjęto, iż 1 euro stanowi równowartość 3,8544 zł.

Kwotę 192.720 zł (sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu kary pieniężnej Zakład Energetyczny Toruń S.A. w Toruniu winien uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji do Budżetu Państwa – na rachunek:

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
NBP O/O Warszawa
51101010100078782231000000

W razie nie uiszczenia kary w terminie jak wyżej, zostanie ona ściągnięta w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie należy przesłać na adres Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Bydgoszczy.

Otrzymują:

1. Zakład Energetyczny Toruń S.A.
ul. gen. Bema 128
87-100 Toruń
2. a/a